

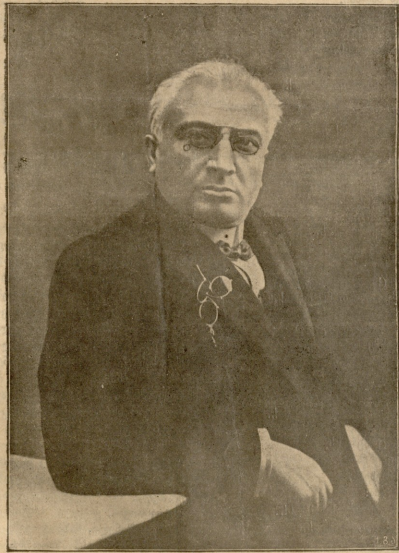
საბატონო ფურცელი

სურათებიანი ჟამთმეცხე

გაფთხის № 793

ღამაჯუგის № 142

კვირა, 12 თებერვალი 1917 წ.

ვაჟ. გუგია.
(განარახულ იუბილეს გამოს.).

საბატონო
ფურცელი
1917 წ.

როცა მგოსანს დაინახავა ქალი—მოვარე მშვენიერი,
ღმერთს ედღერება ლექსად ლობჩა:—შენ ხარ სული ბედნიერი,
— მომეც ძალი, რომ შევამყო კანდირად ეს ქალწული..
ღმერთმა ტკბილად გაიციანა და დაბანდა სიყვარული.

გაზაფხულად მოეფინა სიყვარული მგოსნის გულსა,
ბროლის ვარდათ დაფინათ, ვით ვარცკვლივ მის რვეულსა..
— ჰოი ღმერთო! სთქვა პოეტმა:—გრანობის გვირგვინს შენგან ველი..
და ნეტარმა გაუჭახენა მაშინ მიქელ-გაბრიელი..

სანდრო ყანჩელი.

სილაგაჯე

ლამაზს ვუმღერ და ვუგალობ,
ლამაზს ვეტრფი, ვეტანებო,
სილამაზეს ვესულუბი,
სილამაზეს ვეტანებო..

მიყვარს, რაც რომ ლამაზია!
მიყვარს ვარდი, მიყვარს ია!..

უბრალო ხე, თუნდ ბალახი,
სილამაზეს თუ ატარებეს,—
მისი მხერვა ჰქმუნვას მიჭროსს,
მისი ცქერა გულს ადარებს..

მიღვრათ, ტყეში, მთად თუ ბარად—
ლამაზს ვეძებ, ვეტრფი მზარად..

ჩემი ბინა—მიღროია,
ჩემი სახლი—ტყე და მთები!
იქ მე მარტო არ ეგონათ:
მეგობრებთან ვტყებები, ვთუბები..

მთლათ სამყარო, მთა და ბარი—
აი ჩემი მეგობარია!..

იქ ვეფიებო ლამაზ ხეებს,
სურნელ გულს-ტანს ვეკანები..
ვინმე თვალს რომ შემასწროს,
ალბათ გიგი ვიღვინები..

მეგრამ, თუ სცნათ რამ გიფერო,
სთქვით: „შემაგი, ვით მიჯნურია!“

იქ მშვენიერს მითერ წყაროს,
შშის სხივებში რომ ბუკყარიალის,
ხან ტყეში და ხან მდელაოზე
ჩუბჩუბით რომ მოჩხრიბალოს,—

მუხლათ ვფურთხ და ტრუნქი ვკვიცი—
ენების, ტრეფობის სხივთა მტყუარცნია..

მასაც ესმის, კეკლეც წყაროს,
ჩემი ტრეფობა, ჩემი ენება—
და კონიითივი მოპასუხებს,
სიყვარულით მეუბნება:

„გამიმეც ნეტარის ტკბილს-საამოს!..
მკოცნე, მკოცნე! სვი, გაამოს!..“

—ჰე, ლამაზო ჩიტუნო,
მიტეკეკე, მიგალობე!
ეგ ცოფიო შენი ჰანგი
მომამინე, მიწყალობე!..

აუკუკადა მეყს ფრთოსანი,
აგალობდა ტყის მგოსანია!..

სტვენს, რაკარკობს, მილულუნებს,
მიფლურტულებს სიყვარულზე,
ტყის სიტკობზე, შშის სითიფოზე,
სინათლზეც, სიხარულზე!..
სულში მიყვრენს, გულს მიხვტებს—
და მიმწვიდებს გლოვის წუთებს..

ხალხშიც... კეკლეც სილამაზე,
სიტკობთა მავანდება,
მავარს თანეც—შხამ-ნაველიც,
და მით გული მიღონდება..

რა კარგი ხარ, ტრეფო სძალო!..
მეგრამ სად ხარ—უსამასლო?!

სახე მნათი, შეგბანი,
ენებიანი ტრეფი, ტბელი...
თვალს ზღვისა, ფირფ-ცისა,
ვარდის ბაგი, ბროლის კბილი..
ხოლო გულა... ხოლო სული—
მოშამული, მონასული..

სილამაზის გრძობამ, ტრეფობამ,
მისმა ნდომამ დაინელი,
ენის ცეცხლი მომიკიდა—
და მით დამწვა ნელა-ნელა..
აწ ნეკუარი გამიმწვრდა:—
ინან მომკლა, რაც მოყვარდა..

მეგრამ მაინც ბედურულ გულსა
ეყვარება სილამაზე,
ვიღრ ვეთუქვს, ვიღრ მიწა
დაიყრება სილა მაზე!..
იშვითი მისგან შეგბა—
საიფოთ თან გაყვებია!..

სილოვანი.

შეხვედნენ გაიყარნენ

მოთხრობა ვ. რეიშვიტისა.

(შემდგომი *)

ანტონმა ეს წერილი ბევრჯერ გადაიკითხა, და რამდენჯერაც
ახლად ჩაივლენდა თვალს, იმდენს ახალს აზრს ჰპოვებოდა. იმდენ-
ჯერაც ეღებოდა ცეცხლი გულზე, ახალი ტანჯვა ემატებოდა, ახალი
ტანჯვა ემატებოდა, ახალი სიბრალული, ვარამი ეღვრებოდა, ვარამი,
უფრო და უფრო ძლიერდებოდა. მთოლოდ ენლა გაახსენდა
ბავშვი, როცა წაიკითხა „ბავშვი გეგანგებოდეს“. მოაგონდა იმისი
ტრილი, რომელმაც მაშინ გული ვერ აუძღვრა, ვერ შეწყდა. იმ
გულში არ იყო, არ ჩანდებოდა უფრო სიყვარული მამისა. ჯერ ისეც
ენლახანს ის ისე ზიზებით იფონებდა ბავშვს, რომელმაც გაპყარა, გა-
აზროდა ისინი. მხოლოდ მაშინ, როცა საყვარელი შვილი აწუქა ქმარს,
როცა ჰნახა, ქმარი როგორი გაგვიკეთებოდა თავის შვილს,
რომელიც სხვას ეგუფებოდა, ჰკონებდა, გულში ისტურებდა, ბედნიე-
რი, ბედნიერი იყო, რომ მაზე თავის ვეარის ბეჭედი აღნიშნა,
მხოლოდ მაშინ იგრანო, მაშინ მიხვდა ის სიყალბეს, სიტყუეს იმ
ცხოვრებისას, რომელსაც ეწეოდა დღემდე, მიხვდა ცბიერობის სიმ-
ძიბეს, სიღუჭირეს, სადაგლობას, მიხვდა როგორ უნდა ეწვალა,
ეტანჯა, რომ მარადეამს თვალ-ყური ეღვებინა თვის ყოველი
სიტყვისთვის, ყოველი ხელის განძირვისთვის, ყოველი შერიშის-
თვის. საშინელი, საზარელი შეიქმნა იმისთვის ეს ბოროტული, მონო-
ბა. უტეც სინიღისმა შეუფთხობია, გუფლვია, დაფლავარაკა. მოე-
სურვა ცოლიდისგან განბანილოყო, საფუდამოდ განწობობოდა საყვ-
არულ ადამიანს. ტანჯვით, წამებით სურდა განწმენდილიყო. აფერ
განწობრდნენ კიდეც ვარამნისთვის. ის სულთ აფორაქებულყო,
დაავადმყოფებულყო ავადმყოფობის შემდეგ. ისე მტკიცედა სწამ-
და არსებული, ისე სწამდა, რომ ის არა სცდებოდა, რომ ერთს
წუთსაც არ უფერებია, რომ შეიღებოდა წინააღმდეგ გამოსულიყო
და ტანჯვის ფულს დააღწია კიდეც თავი. იმ, ის ბაღლი ითიქვის
ენიზღებოდა ენლა ის, რომ ეყვარებოდა ენზენი სულ ის იყო. იმ
ბავშვმა გამოსტყა ხელიდან საყვარელი ქალი და თვითონ ისიც
აიძულა გუფად-ნაბადი წამოეკიდა. რაღა დარჩენიდა, როცა იმისი
ნახვა აღარ შეიძლებოდა! უნდა სატრფოს თოხენას დამორჩილებო-

*) იხ. სურათებიანი დამატება № 141.

იან. ლობჯანიძე.

(მოკლეს 1916 წელს ოსმალების დროს).

და და კისრად ედგა იმასი განაჩენი. აქი წვიდა კიდევ, წვიდა, რადგან სატრფოს სიმწვედი თვის საკუთარ ბედნიერებას ერჩინე.

კაპილიონში დიდხანს იყო ანტონი, ისე დიდხანს, რომ უკვე სასაფლაოზე იყო ხალხი და ის მერე შეურთდა მათ. კუბოს რომ საფლაოში უშვებდნენ, მას წარბი არ შეუხრია; გაქვავებულივით იყო, როცა სამარზევ ცურმსა და გვიბას აფრქვევდნენ. მაგრამ დაიხარა თუ არა, რომ საფლაოში ერთი მუქა მიწა თვითონაც ჩაეყარა, ზარ-დაკრული გადახტა გვირგვინ: კუბოს თავიდან გამოსკვივდა მიცვალებულის სკიდაინი სახე. ანტონს აღარ ესმოდა აღარც მდგელის გალობა, აღარც გრიალი მიწისა, რომა ჰყრიდნენ, ვერაფერსა ჰხედავდა, ერთი უფდა თვალწინ ის ყვირილი ჩალოტრუჯული სახე ჰაერში რომ დასცურავდა რაღაცა იხივრდი ღისკო-შემოვლენბული... ხურმუხტოვან, მჭკრალ სივრცეში დასცურავდა იგი სახე, ირბოვდა ნისლის ფერებთან ერთად. თვალბნს იფხვებტა ანტონი, იმტრევედ ხელგებს, მაგრამ მოჩვენება მაინც არა ჰჭრებდა, გონების მაინც ელადებოდა.

არცა ყველაფერი გაათავეს, «ფილოსოფიით რტ-დასმული» მივიდა ანტონთან.

— წამო, ანტონ, ჩემთან.
ანტონი შეხტა, მეგობარი რომ დაინახა, ხელი ჩამოარტევა. მიცვალებულის ქმარი, კრონსკოე მივიდა, რომ ანტონისათვის, ეთხოვდა შინ წაყოლა. ანტონი რამდენიმე ხანს ჩუმად იყო, სივრცეში ერთს წერტილს მისჩერებოდა, მერე, უკვე რაღაცა გარდასწყვიტა გინებაში, გათხოვნილდა და კრონსკის უთხრა:

— მე ლოლის ჩავედნივტე ერთს და ერთად მოვილა. ცტარა რომ საქმეც მაქვს მასთან გასასწორებელი. დღე წვიდნენ, ჩვენ ბოლოს წაშობილდა... და ყველის გამოთხოვა.

ყველაზე ბოლოს წავიდნენ. ტყეში რომ შევიდნენ, ანტონმა სიბოვა მეგობარს ურმინდან ჩამოსტყვიყვენ, რომ უფრო თავისუფლად მოელაპარაკათ. ურემი წინ გაისტუმრეს და თვითონ ბილიკს გაჰყვენი, ტყეზე რომ პირდაპირ მიჰყავდა, ჩუმად მიდიოდნენ, პირველად ვლიდისოვანა დაილაპარაკა!

— მეწინოდა, ანტონ, რომ გამებედაობა არ შეწმეყდა და ვერ მოხვიდლი.

- გეწინოდა იმითომ, რომ ჩემს პატივსენებაში ექვობდი.
- ჰო, შენი ვალი იყო, უუქველად მოსულყვი.
- სჯობდა მაშინ აქედან სულაც ფეხი არ მომეცვალა. ექ, საკვირება თორემ...
- ნულაპარტის მეტყევი; ვეცი როგორც იტანჯვი, მე თვითონა მყვარებია...
- გვევარებია, მაგრამ ენლა?
- აღარაგინ მივყარს. ჩემს გულს ლამაზი სამკაული ჩამოვავლიევი, მაგრამ უფრო ლამაზით შეგვიტო—გულგრობლიობით.
- მერე შენ რომ მაგაზე არაბარდის არაფერი ვითქვამს!..
- შენ გეგებობ, გულს ბოლად გეშვება, როცა ამისთანა რამეზე გელაპარაკებთან, იგი გეგულხ ხალვათობას მაშინ ეგრძნობ, როცა ჩუმად ვარ და მელეშარებებს ითახები ვარ ჩაკეთილი.
- მერე იმას არ უყვარდი შენა?
- ვუყვარდი, როგორ არა, ძლიერ ვუყვარდი, მაგრამ უფრო მეტად უყვარდა მონასტერი და ქრისტე, რადგანაც მას შესწირა მთელი თავისი სიცოცხლე. ისე მოაჩვენეს, ისე დაუხატეს იმას ჩემი თავი, რომ იმ საბარლო სულს შეეწინადა ჩემი.

- რა, გიმიმის იმს მოგონება?
- შენწვლება, მიმიმის, მიმიმის, როგორც გულის ყოველი ღრღინა, მაგრამ არა უშავს რა, გაივილი.
- არის სხვა რამ უფრო მწვევი, მძიმე მოსანდებელი. რას უხავდი შენს მეგობარს, ჰა, რომ იმას შენთვის სწორედ ის მოგებარა, რაც შენთვის ყველაზე ძვირფასია?—უტებ ჰკითხა ანტონმა, თან ფეხს უკოლა, შერტინდა და მას თვალში თვის მომწვენაო თავალი გაუყვარა.
- ყველაზე ძვირფასი ჩემთვის იმწა მიუფო ვლიდისოვანა.
- ირის რომ, რის დაბრუნება, თუ დაჰკარგე, შეუძლებელია.
- გიცი, არის; ეგ არის ბედნიერება.
- არის რამ, გვეუბნები, რის დაბრუნება შეუძლებელია; და თუ ის სხვას წაართვი, ეს არა ნაკლებად დანაშაულია.
- ყველაზე ხშირად ეგ უაწურუნებაა, რახედაც შეშვდება ადამიანი ძლიერ იხვება.
- გიცი.
- მერე, შენ ძალა შეგწვებია, ის უგწურება არ ჩაგედინა?
- მე ჩემს თავს არ გავიკრფულბებია, არც თუ მსურდა ეს. გამოვე ბედნიერება და ხელი მოვხვიე. ჩემთვის მაშინ სულ ერთი იყო ჩემი თავს თუ ცოდვ სხვა ვინმეს გავაფრუებტვებდი. გარნა ვფიქრობდი, რომ უფლება გქონდა მეც ბედნიერების.
- და სრული ბედნიერი იყავი მერე?
- სრული ბედნიერი ვიყავი.
- თუ მაგარე, მაშინ იმ ბედნიერების მოგონება მიელს შენს სიცოცხლეში უნდა გეყო.
- ეი, ბეკუვა, როგორ არ მეყოფა, მაგრამ ტანჯვა, წამებაც მეყოფა სამარადისოდ.
- ტანჯვა, წამება მერე როგორ, საიდან?
- ამაზე მას არ უნდასტახნია, მაგრამ მერე წარმოსტევა:
- ნუ თუ ადამიანი ისე ვერ უნდა იქმნეს ბედნიერი, რომ ამით სხვას არ დღსტახს ტყეხზე წყალი და არ გათუბდურს?
- თითქმის შეუძლებელია, ვინაიდან, ვგონებ, ბედნიერება მუელრობება, სიმწვიდე.
- ეგ ყველაფერი კიდევ არაფერია, რომ ეს მწვევი, მქენჯნი სიტყვებლი, რომელიც მეც მეწვეს, მდავავს!
- იმან, ქმარმა, იცის რამე?
- ვერ მოვიწვლება, ვერა იმის მეგობრობას, ვერ მოვიწვლება როცა ის იმ ერთგულბობით, ისე ნდობით შემომედავს ხოლმე თვალბნებში, ვერ მოვიწვლება, როცა ის ისე მჭარად მომბეჭედა ხოლმე; გაღვირვებ, გუტყევი, მიყოლა ყველაფერს, მიელს სინაობის პირი. დღეე შემბიძლილს, შემბიძლილს, მწვევლის, მჭარულის, დღე მიმოქლას—ხელს არ გავანძრეე თავის დასაცუვად. სიკვდილი მიჯრას, სიკვდილი, ოლოდნ და ტანჯვაბა მიოლის ბოლო, ოლოდნ დასრულს, სიკვდილი ეს ცტეოვანა, თვალმეკუბა, დასრულბენ მუელდ დამცირებით გამოწვეული ტანჯვა; წამება. კმარა სიცოცხლე, სიყალბე, კმარა!
- მიწიცი, შენ მავს არ ჩაიდენ! დაფურცე, ეგ შენი აღსარება არ იმეწვებოდა იმსთვის არა; არა, შენ უნდა შეეკავო თავი, მოითმინო; შენ ნება არა გაქვს ჩაიდინო ეგ; ეგ მართლაც დანაშაული იქმნებოდა!
- ოჰ, შენ რომ გეგრძობ ის, რაც ჩემში ხდებია!
- ჩემი პარგო, თუ თავი ვერ გავიძარტობებია, რომ ეგ პირად ბედნიერების წყურვილით ჩაიდენ, მაშინ გაწმევი, გაწმედი და ისე იტანჯე, მაგრამ უზარლო სიბარტულით, ადამიანობის გულისთვის მაინც ნუ გუტყევი იმას ერთს სიტყვასაც. შენ ნება არა გაქვს წაართვა მას, უფუფერს უქანასტელი ავლა-ლილება; დღე მოიტყუელო თავი. შენ ეი სუ, კონტრე, ეს შენი ადამიანური მოვალეობაა.
- ჰო, მაგრამ მე რომ აქ ვიცხოვრო? რა გქმნა მაშინ?
- იცხოვრე და მაინც შენი ვალი მოიხადე, იყავი ჩემი. მოჰკიდე რამეს ხელი, ამაზე შეეცადე გონება, სულით, გულით მომედ რაიმე შრომას ან ბზრს და თანდათან გადავარყვებტვებ.
- გადავარყვებტვებ, მაგრამ რას მოკვიდო ხელი, რას მოვიბდალუქო? ვინაიდან რა რაიმე, რასაც შეიძლება თავი შეესწირო?
- შენ თვითონ არ გეგმის, რასაც ამბობ. არის რამ უფრო საკვირო, როული, ვიდრე ჩემი პირადი საქმე—ეს სახოვადო. საქმევიწ, საქმეები.

— ჰო, მაგრამ ჩემთვის პირადს საქმეს უფრო უაღრესობა ბჭეს, უფრო მერტი უნდა.

— მაშინ მაგისთანა ადამიანი მტრია საზოგადოებისა და მყენე საერთო, საზოგადო სიკეთის, განვითარებისათვის.

— საზოგადოება, განვითარება, საერთო საქმე—მერე მე რა, თუ მე უბედური ვარ?

— მერე რაა ხარ უბედური? უბედური ხარ იმიტომ, რომ საზოგადო, საერთო სტეულადან შენ შენი ბედნიერება დანიშნავს. რად, რისთვის გქნენდის სინდისი, რად გწევას სირცხვილი? იმიტომ, რომ თუ სხვა შეურაცხვეუ შეიგინე, უნდა დიასაუო კიდევ, საზოგადოებაში თუ ხარ, უნდა ამ საზოგადოებას გააუფვი კიდევ უნა.

— გააუფვი და დამოინო მის კანონს, იტლინო მის სალაზურზე, დამოინო მის სისულელეს საძაღლბა!

— ეგ ადამიანზეა დამოკიდებლი. უმარადესობა იმით კმაყოფილდება, რომ უბრალოდ, პირდაპირ დამოჩრჩილება, მაგრამ ზოგს, კერძო პიროვნებას კი იმდენად უნდა ჰქონდეს საზოგადოებრივობის გრძობა, რომ შეგნებით ენსაზურის საზოგადო მიზანს და საცესებით დამოჩრჩილის თავისი „მე“ არა ერთხელ შესწროის ეს „მე“ საზოგადო საქმეს და ლავამი ამოსდოს ის მხეცს, რომელიც ჩვენში წამოჰყობს ბოლზე თავს.

— მერე რას მოგიტანს ეგ ლავამის ამოდება?

— სიმშვიდეს და კმაყოფილებას, რომ ჩვენი ვლი მოვიზადებთ, შეგნებას, გრძობას, რომ საზოგადოებისათვის სასარგებლო საბ. ბედნიერებას აჩავინ და არაუფერი აძლევს ადამიანს. ეპიქტეტეტი ამბობს: „ბედნიერება—ეს ის არის, რაც საზარადეამოდ გრძელდება. მერე რა გრძელდება საზარადეამოდ...“ მაგრამ ნება მომიციე გიბოფო—დანებე თავი ამაზე ლაპარაკს! რადგან ჩემთვის პირადად ეგ წუწუნი, ცრემლები სასაცილოა. მაპატიე, მაგრამ თუ იტანჯები, ისევე შენი ნებით, საყოფარი ნებით ატანჯები. ემდლო ბედს, ხალხს და თვითონ შენ კი ჩავად თავი მაგ ყოფაში, შენვე წამოიკიდე ის, რაცა გაქვს. უნდა დაგერსხვითათ ის ბორკილები რომლითაც შეგბოჰეთ საზოგადოებაში რატომ არ დაიყიეთი საქვეწმოდ, საქვეწმოდ, პირდაპირ: „გვიყვარს ერთმანეთი და ერთმანეთს ვეკუთვნიეთო?“ ეს ყველაზე სწორი, პატიოსანი გზაა.

— პატიოსანი, მაგრამ ყველაზე ძნელი, ყველას ჩასიყვალო...

— გამბედაობა, გამბედაობა გყლებით, ან და ისეთი არა გქონიათ სურვილი, ყურთვილი ბედნიერებისა, რომ იგი ბედნიერება ხელთ გვიდლოთ, კიდევ რომ რამე გადალობებოდათ წინ.

— კარგი, მაგრამ მაგას რომ მეთი უბედურება წარამეშვა?

— ვისაც ყველაფრის ემინან, ის ყველაფრისათვის იტანჯება. შენ ყველაზე ცუდი ძალით დაუფლოდებხარ ბედს: შენწინს

ძალა შინაგანი აღმოფითებისა, არ კი შეგწინს ძალა მოქმედებისა, ამპოჩარებისა. განა ზუმა დარდობს იმაზე, რომ იზრდება; ტოტებს შლის აქეთ-იქით და ათასობით სიკიცხლის უბზობს სხვა, ნორჩ ხეებს? არა, არას დაიადღევს, რადგან თვითონ ჰსურს სიკიცხლეთ. ეს იმისი ფულბაა.

— არას დროს შენ ისე პრ მოქვეყლბარ, როგორც ის მუხა, მიოფე ანტონმა, —მე კი გიჩრე იეე მოვიკეცე.

— მე არ მომეცქეულბა არც ასე, არც ისე, რადგანაც მე თითქმის არ ვარსებობ, მე ვეგროვ ბლომად სულს ძალას, ვფურთხილბდე, მე მხოლოდ ვეჭურეტ ცხოვრებას.

— და მაგ ბოროლბაში სწორედ ის იმჩრჯებას, ვინც უბერილა.

— მერე ეგ სულ ერთი არ არის გამაჩრჯებულბისთვის? იმისთვის ისიც კანბა, რომ გამჩრჯება ჩრება!

— ველბრა გცნობ, ბნებთბანი, ველბრა გცნობ. სულ გამოიკვალბ...

— ჩემო ანტეკ, ეგ სისულელეა, რომ ამბობენ—ადამიანი მუდამ შეიძლება ერთგავრი იყოსო. ადამიანი სხვადასხვაობს, ორი, ათი მხარე კი არ აქვს, არამედ მილონი, ჩვეულებრივი ადამიანი—ეს მიეროკიანბა, პაწაწაქნტრელა ჰსოფლობა შეი მოთავსებული, შემოკრებული მსოფლიო. ზოგი ამბობს, ზოგმა ეს იცის, დიდ უმოვლესობას კი ვერ შეუცვნი ეს ბნელი ლტოვილებანი, მსოლიის მოძრობა თავიანთმშვიე. თუმცა ამის შეცნობა, შეგნება მათთვის საჭიროც და არის, უმარადესობა ყოველდღიოთ ამპოჩობიაც კმაყოფილბდე. და ბოლის უნდა გიბოზა, რომ ყველა ეს ჩემთვის სულ ერთია, ასე იქმნება თუ ისე.

— ეხლა რასა ჰყოქობ, როგორ მოიქცევი?

— რასა ვფიქრობ და გაფეკლები ვერაპრდან რაც შეიძლება მალე.

— მერე არ დაგინებნა შენი ქვეყანი, ჩვენ?

— როგორც იქნება ძალს დავატნ თავს. მე ეხლა თითქმის სრულიად უცხო ვარ აქუალობისათვის. ჩემს თავს ვახალსებ, ვახვებ ვერე.

— მამულს გაკვირბ?

— არა, ამას ვერ გაგებდავდი. გაფეგრძელბმ საუფარო ბელ შეტროლობას.

— დარჩი ერთი. ემეც შენი ვალო!

— არა, დარჩენა არ შემიძლიან. როცა ამ ორი წლის წინ ბქედან გავიქეცი, მეგონა სული ამოზბდება, რომ ეს მინდვრები, ეს ტყე არ დავიბაზო მეთი. მერე თანდათან ამოფეფერი გოლიდან ეს გრძობა. ეხლა ვგრძობ, რომ უღელი ცოტა შემსუბუქებული მაქვს. იმორელი მოგონებანი ყოველ ნამიჯთან გადაკვანბული, რომ ფხვი გერა დამამილბავს, სისხლი არ ამილდლბდეს, ნალელი არ ჩამეწეფეთის ვერს. და ბოლის მინდა თავისუფალი ვიყე, თავისუფალი ყველ-ფრისგან!

(დასასრული იქნება).

ხანგანიძე.

ძაბთველი ქალბის საზოგადო მოლაწავობა.